

[Ellemann-Jensen]

mer af det engelske tidsskrift The Economist. Jeg giver en uautoriseret, personlig oversættelse af et par af de bemærkninger, hr. Schmidt er kommet med, og som netop drejer sig om en regerings rolle. Helmut Schmidt siger her bl. a.:

»Regeringer eksisterer ikke for at undgå vanskeligheder. Der er ikke så få lande i Europa, hvor den nødvendige kur til at bringe deres økonomier i orden eller korrigere deres betalingsbalancer eller klare deres inflation eller deres arbejdsløshed, hvor den kur, der er nødvendig for at klare alle disse sygdomme meget vel i første omgang kan føre til en hel del vanskeligheder og problemer, men hvor de er nødvendige, for at man i anden og tredje omgang kan få løst problemerne.«

Helmut Schmidt gennemgår så, hvordan Vesttyskland igennem en 5-årig periode har formået at få løst sine økonomiske balanceproblemer, og Helmut Schmidt fortsætter:

»Det tog os 5 års strabadser. Det tog mig 5 års moralsk overtalelse af virksomheder og fagforeninger. Jeg har talt til fagforeningsledere og erhvervsledere i gennemsnit 200 timer om året. Der er ingen måde, hvorpå man kan komme ud af økonomiske vanskeligheder ved at skubbe problemerne fra sig.«

Dette være sagt med venlig hilsen fra en vesttysk socialdemokratisk leder.

Hr. Hjortnæs hævder så, at der skulle være talt om heroppefra, at organisationerne er uansvarlige. Det har jeg i hvert fald ikke sagt. Jeg har sagt, at det er regering og folketing, ikke organisationerne, der har ansvaret for den økonomiske politik, og dermed siger man ikke, de er uansvarlige. Nej, de, der er uansvarlige, er den regering og det folketing, der ikke tør leve op til det ansvar, man har.

Poul Schlüter (KF):

Hr. Hjortnæs erkendte, at han var noget forvirret angående dannelsen af firkløveret, og han sagde, at han måtte anse det for en mangel, at de fire partier ikke udarbejdede et fælles program. Så kommer jeg til at gentage: det vil ikke ske. Vi går til valg i et samarbejde, men hver for sig med vore egne parti-programmer.

Nu er det jo også således, at man kun kan og skal stemme på ét af de fire partier, og derfor bekymrer det mig ikke så meget, at hr. Hjortnæs er forvirret, for jeg går på forhånd

ud fra, at hr. Hjortnæs ikke hører til den gruppe af vælgerne, som overhovedet har under overvejelse at stemme på et af de fire partier.

Så vil jeg gerne sige et par ting til statsministeren. Statsministeren sagde, at firkløverpartierne nu havde valgt side, og det var statsministeren bedrøvet over. Statsministeren sagde, at de fire er gået til højre.

Dertil er vel kun at svare, at det er jo ikke let for fornuftige mennesker, der ikke er socialdemokrater, at undgå at placere sig til højre for socialdemokratiet. Derfor er der vel intet overraskende i, at man om de to grupperinger, som vel er de realistiske regeringsmuligheder omkring valget den 23. oktober, kan sige, at den ene ligger lidt til venstre, den anden lidt til højre.

Men så giver statsministeren et godt råd. Statsministeren siger til os alle fire: pas nu på, at I ikke kommer ud på slidsken i løbet af valgkampen! Det vil jeg gerne tage til mig som et godt og jeg tror også et velment råd. Det har også sat nogle tanker i sving hos mig selv. Jeg er kommet til at tænke på, at vi i dag vist skal gøre det sådan op, at der under alle omstændigheder er brug for, at socialdemokratiet er med i arbejdet her i salen efter valget. Statsministerens tale lød næsten, som om han havde vænnet sig til den tanke, at socialdemokratiet nok kom i opposition. Det må tiden vise, men jeg går ud fra, at der under alle omstændigheder ikke bliver tale om, at socialdemokratiet vil indtage en gold og en negativ stilling i dansk politik, selv om der kommer en ny regering. Jeg går ud fra, at socialdemokratiet under ingen forhold bevidst vil undgå at kunne skaffe sig indflydelse. Det vil socialdemokratiets vælgere naturligvis heller ikke være tjent med, og jeg tror for resten heller ikke, de vil finde sig i det. Et parti med omkring 60 mandater – lidt flere, lidt færre, en tredjedel af folketingets medlemstal – kan naturligvis ikke undværes i arbejdet, hvis arbejdet skal fungere sundt og være bredt.

Men så har jeg også et råd til statsministeren: knyt nu ikke socialdemokratiet under valgkampen så fuldstændig fast til LOs politiske vilje, som nogle af os frygter. Styrt nu ikke ud på den glidebane. Om få dage skal LO holde sin store kongres. Pas nu på! Det kan blive farligt. Jeg går ud fra, at statsministeren er tvangsindlagt gæstetaler og skal